

סרטים

שיגעון של זכרונות

לא כדאי להתייחס אל שיגעון של מולדת לפי אמות-המידה של הסרט התעודי היישרתי. שכן, הבמאי יורם לוי והמפיק יצחק קול אינם מנסים בסרט זה להרייב כיב תמונה מסודרת של מדינת ישראל בעשרים השנים הראשונות שלה, מתוך קטעי היומנים שהיו באותו הזמן צמודים להקרנת כל סרט בבתי-הקולנוע; הם אף

במאי יורם לוי בחיך עצוב

יששכר שדמי זוחק ידיו עוזי נרקיס בנוכחות חיים בריהו המעמד המבזה אחרי רצח כפר קאסט

ימים ללכת לקולנוע, לא יוכל שלא להיזכר בהיזק מלא געגועים בסרטוני הפירוטומת שבהם השתתפו גדעון זינגר ויענקל'ה בן-סירא, בהעלאת עוזים לארץ-ישראל, כי מלכת-היופי של יהדות מכסיקו הדשנה, בעדלאידעות ובמיצעדי יום-העצמאות. קשה עדיין לדעת מה יאמרו דברים אלה לקהל צעיר שלא ידע אותם מעולם. מה שברור, תוך התבוננות בסרט זה, הוא שעם ישראל איבד לחלוטין את תמיי מתו, את נכונותו להיסתף בשימחה או בעצב, את הכושר לחייך ללא יסורי

לא ניסו לנתח מצבים, לאבחן קווי-אופי מסויימים המאפיינים את העם היושב בי ציון, בסך-הכל, מי שמחפש עשייה קולי-נועית שיטתית, או תעודה מעמיקה ובעלת מסקנות ברורות, לא ימצא בסרט כל תשובות. שיגעון של מולדת נראה בראש וראשונה כהתבוננות לאחור של מי שמתקשה לר-אות את ההווה. בתוך המירוץ החומרני המטורף, שבו אנו נתונים, בתוך קלחת פוליטית המסתבכת והולכת, שבראשה מני-היגים שאמינותם פוחתת והולכת, בתוך

אופירה ארז מדגימה איך לחצות כביש נבון היתה צברית '56

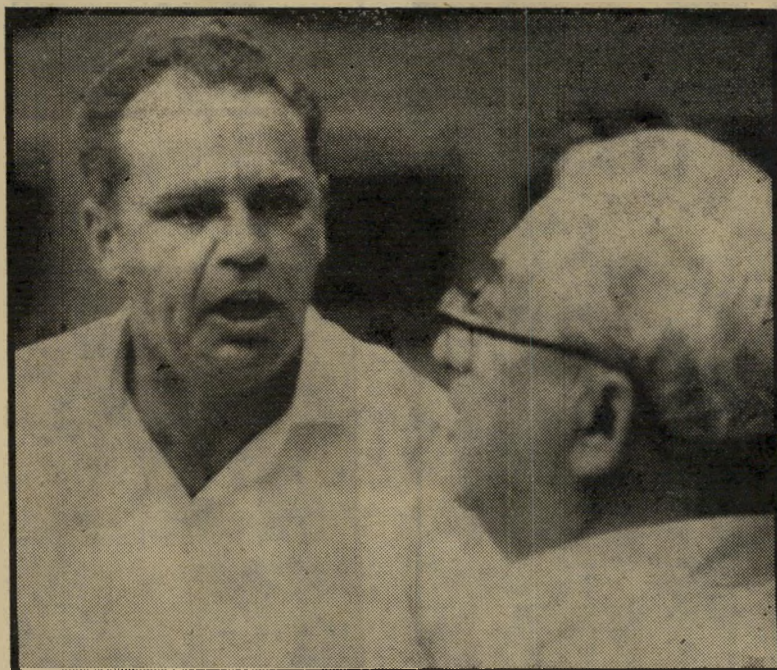
שוטרים חמושים במהומות ואדי סאזיב התולעים שעיצבו את ישראל של היום

מצפון או להזיל דימעה ללא בושה, השנים שלאחר מלחמת ששת-הימים (שהיא הי פרק האחרון בסרט) עשו את הישראלים חשדנים יותר, ציניים יותר, וזהירים הרבה יותר. קשה להגות שמראה מנתם בגין בבגדיים, הטובל בכריכה, היה מחמם את הלב כפי שעשה זאת דויד בן-גוריון כאשר הסכים להצטלם, צף על פני המים, בחברת פולה הדואגת, היום בוודאי היו קוראים לזה תעלול פירוטומת, או לא חשד בכך איש.

התפוח והתולעים. הסרט עובד בעיי קר על שני מישורים עיקריים, מצד אחד, הוא אוסף מיקצצים של אירועים, שהקשר ביניהם הוא יותר באסוציאציה מאשר

מבוכה לאומית ומבוכה כלכלית ובידוד מחניק וצדקני מנסים יוצרי הסרט להרי-אות שלא תמיד היה המצב כזה. הזמנים היו קשים, המצב היה חמור, אבל היאוש, האכזבה והמרירות של היום הן התופעות שיוצרות את החרדה אמיתית. "הייתי רו-צה שייצאו מן הסרט עם הרגשה קצת עצובה על אובדן משהו יקר שהלך ור-איננו" אמר המפיק יצחק קול.

נימו נוסטלגיה. קשה לדעת באיזו הרגשה ייצאו הצופים מן האולם, לכשית-חילו ההקרנות המיסחריות של הסרט. קשה להתנבא - מפני שרגעים רבים בסרט פועלים בצורה ישירה וברורה מאד על גימי הנוסטלגיה, ומי שנהג באותם הי

שמואל תמיר צועק על מנחם בדר בוועידת חרות המוצץ שפוצץ